

Üks Eesti tüdruk ihkas suurlinna tulesid. Hoomata energiat, mille loob miljonite ühine hingamine. Tahtis ära, et leevendada igatsust uute lõhnade, kommete ja maitsete järele. Tundmatuna võõraid askeldusi piielda ja iseennastki uudseis oludes proovile panna.

Tegelikult ta nii väga tüdruk enam polnudki. Jahimehest kaasa ja kahe pojaga oli ta päris ontlik pereema. Tal oli oma äri, mida hoogsalt laiendas ja millele agaralt uusi turge otsis. Ta töötas tihti ilma puhkepäevadeta, tõusis vara ja veel pisut enne keskööd said alluvad ja partnerid temalt lennukaid e-kirju. Ta oli üks selliseid põhjala naisi, kelle "tee on meeletuse tee ja kelle laul ei kuulu kellelegi". Ta armastas meeletult kiirust ja põles kirglikult. Teisiti ta vist ei osanudki.

Ja kuigi kõik läks tal hästi ning vahel lausa imeliselt, puges ikkagi mõnikord rahutus hinge. Äkki on mujal parem? Ehk saab tema säravat talenti ja tohutut töötahet kusagil teisel veelgi võimsamalt rakendada? Temas oli tung muuta maailma. Aga kuidas, polnud veel aimugi.

Ja ükskord ta pakkiski kohvrid ning läks. Ta valis välja ühe paiga teisel pool maakera. Kirjade järgi oli tegu ühe tänase ilma kõige kiiremini areneva, väga kõrge elatustaseme, rikka ja mõjuka alaga. Iidne kultuur andis talle paigale väärika ja põneva tausta, kõrgtehnoloogiast tulvil igapäevaelu aga töötas demonstreerida tõelist Eesti unistust. Unistust Eestist, kus pole enam vaesust ega hädasid. Kus iga laps on otsekui kõrgeim käskija, kelle tervise, armastuse ja hariduse vajadused määravad kogu riigi elu ja tempo. Haigused ja sõltuvused on selles unistuste Eestis isikliku geenikaardi abil juba ammu ära tõrjutud ning kõik vajalikud teenused, olgu siis linnas, merel või põlislaanes, asuvad ühtviisi ainsa hiirekliki kaugusel. Kõik sujub, funkab, õitseb ja õilmitseb. See on unistus ühtaegu metsiku ja meeletu, peene, haritud ja imeilusa maa järele...

Just peaaegu sarnase unistuse täitumist lubasidki hoomata nood kutsuvad metropoli lasertuled määratus ookeaniäärses taevas, kust Eesti tüdruk läbi sööstis.

Juba talle kaugemale paigale kuuluv lennuk, mille pardale ta ühest naaberriigist astus, töötas seninägemata kvaliteeti. Tavaklassis reisides polnud tal kunagi nii palju ruumi olnud, et jalad pikalt välja sirutada ja küünarnukid oma istme piires pidada. Toitu sai valida ja tasuta ning iga kümnekonna reisija kohta oli ruumis särav ja abivalmis stjuardess. Tolles kauges lennujaamas läks toredus edasi. Kuigi hiiglaslikult suur, jõudis igale poole imekombel ülikiiresti. Sama

nobedalt saabus reisikohver ja siugles peatusesse voolujooneline kiirrong. Ei kulunud poolt tundigi, kui tüdruk saabus kauaoodatud metropoli südamesse. Kõik kulges siingi kui õlitatult. Eskalaatorid suhisesid hääletult üles ja alla, rongid kihutasid kõikidesse ilmakaartesse, internet muutus tüdruku arvutis ülikiireks. Ta oli tempoga harjunud, ent mitte sellisega, mis kõikjale jõuab ja isegi treenitud reageerimiskiiruse proovile paneb.

Majad ulatusid seal kõik pilvedeni. Inimesi oli igal pool ja palju, kohe hästi palju. Sellel tillukesel ookeaniäärseel maa-alal elas kümneid miljoneid. Kui tüdruk aru sai, et kõik korraga nad majadest välja tulla ei saa, sest ruumi pole, hakkas ideaalne elu talle oma varjupooli avama. Ta märkas, et tänavad, metrood, restoranid olid täis ainiti oma nutitelefonidesse süüvinud kodanikke. Isegi rongi sisenenud noor pere, teineteisel hellalt piha ümbert kinni hoidev paarike, põrnitses kumbi oma telefoni ning nende jalutuskärus istuv beebipoiss surfas süvenenult enda omas. Ta ei näinud kusagil maad, päris mulda, sest kõik oli veatu betooni all. Päike, kuigi peaaegu seniidis, paistis alati läbi kerge udu, sest tiheda linna hingeaur varjas taeva nii päeval kui ööl. Muidugi oli siin lilli ja puid, aga ainult pottides või turbapeenrais. Kui tüdruk korraga üht päris puud – mitusada aastat vana, vonklevad juured läbi asfaldi surutud – kohtas, tabas teda valus äratundmisrõõm. Ta tundis soovi puule tere öelda, sest too meenutas talle seda maailma, kust ta ise pärit oli.

Tüdruk kuulis lõunalauas, et selle maa rikkuse taga on ratsionaalsus ja kaalutletus. Siin arvutatakse kõik ümber rahaks ja ajaks ning nendevaheliseks suhteks. Eesmärk, mida tahetakse, ollagi palju raha ja vähe aega. Rikkust ja kiirust. Restoranis tuuakse toit ja arve minutitega, õmblustoas tehakse ülikond valmis tundidega, lapsed hakkavad kaela kandes kohe õppima... Ja tüdruk märkas, et inimesed ei naeratanud sellel maal. Seda polnud rikkaks saamiseks vaja või polnud selleks aega? Nii küsis tüdruk endamisi.

Tüdruk sõlmis mõned head tehingud, mis temagi aega kokku hoidsid ning teda ennast ja ettevõtet jõukamaks tegid. Ent uus igatsus võttis iga päevaga üha enam maad. Ta tahtis jälle näha tähti ja kuud. Igatses mulla lõhna ja metsa-metsa-metsa... Soov ise oma peenrale lilli külvata ja maasikaid noppida tõi hinge torkiva valu. Ta sai aru, et igatseb tühjust ja aeglast elu, tagasihoidlikke naeratusi ja maadligi maju. Selleks, et mõista, kui suur väärtus on maal ja ruumil ja vaikusel, pidi ta minema sinna, kus miljonid üksteise peal pisikestes sahtlites elasid. Ühtäkki mõistis ta luksuse tõelist olemust ning seda, et see ei peagi olema kallid hinna mõttes.

Kui talle kojusõidu pileti vormistanud pruunid silmad uudishimulikult pärisid, kus kandis too Eesti asuda võiks, valdas tüdrukut äkki seletamatu õnnetunne. Kuidagi hästi hea oli omada sellist imelist ja suurt saladust. Ning ta ütles, et Eesti on seal, kus aega on veel rohkem kui raha ning maad ja loomi on enam kui inimesi. Seal on vikerkaare kodu, kus inimesed naeratavad

silmadega. Ka külmade raskuste kiuste.

Lahkudes ta teadis juba, et neis pruunides silmades tärkas üks igavene igatsus. Igatsus tema maa järele. Nende hinged olid kohtunud. See muutiski tervet maailma.

* Artur Alliksaare luuletuse "Janud. 5", parafrazeering